

Дѣдо Коледъ, ей го пакъ.
Весель и засмѣнь,
Посрѣдъ студъ и скрежъ и снѣгъ
Бърза запѣхтѣны!

Захарина. Стига, мойто дете! Ще си преуморишъ паметъта.

Мирчо (Вдига глава) Не се уморѣвамъ, мамичко!... Позтарямъ си го, че като излѣза предъ елхата, да го знамъ добре.

Лена. Много хубаво стихотворение си научилъ, бе Мирчо!

Мирчо (като погледва елхата) Ахъ, кога ще дойде Бѣдни вечеръ!

Захарина. Като спимъ още петъ пѣти.

Мирчо (Вдига ръка съ разперени прѣсти) Толкозъ — нали? (Отива до масата) Много съмъ гладень ма, мамичко!

Захарина. Потрай, мило. Татко ти ей сега ще си дойде.

Мирчо. Ама много съмъ гладень!

Захарина (извиква) Сека!

Мирчо (не стърпяль отваря вратата и вика) Секо! Секо!

III.

Влиза Сека.

Сека. Защо ме викашъ?

Захарина. Заведи Мирча въ кухнята. Нахрани го и го пресли.

Мирчо и Сека излизатъ.